

maa tillade mig, da den høitærede Minister har bragt det paa Bane, at gjøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal om Kasseobligationernes Størrelse ligeoverfor Panteobligationernes ikke væsenlig, saavidt jeg kan skjønne, influeres ved det oprindeligt stillede Forslag eller Endringsforslagene dertil. I den Creditforening, hvormed jeg nærmest har at gjøre, er der, som den høitærede Minister allerede har bemærket, kun eet Pant, der var i det nævnte Tilfælde. Jeg kan dertil meddele, at dette Tilfælde ikke længere eksisterer, idet Pantet er solgt. Denne Creditforening har altid holdt sig til den Fremgangsmaade, som af Ministeriet er anseet for den rette, og jeg kan ikke see Andet, end at Ministeriet maa fordrø den samme Fremgangsmaade anvendt ligeoverfor andre Creditforeninger. Jeg maa endnu gjøre en Ytring, som vedrører denne Forening. Naar der er gjort opmærksom paa, at den begyndte med et Beløb af 215,000 Rd., saa maa jeg bemærke, at der var anmeldt over 215,000 Rd., men da der ikke var noget Baand paa vedkommende Laansøgere til, ikke at tage mindre, end de havde forlangt, og som de efter deres Egenbømmes Taxationsværdi kunde faae, saa kunde Totalsummen let lide en Nedsættelse; hertil kommer endnu, at det let kunde stee, at adskillige før Stiftelsen anmeldte Laan af forskellige Grunde ikke strax kom istand, men at det traf ud dermed til næste Termin. Dersom man i dette Tilfælde, der var den første Forening, der blev oprettet, havde holdt sig meget strengt til Ordene, troer jeg, at Følgen let var bleven, at ingen Creditforening var kommen istand, idetmindste i de næste Aar derefter, i hvilke Creditforeningerne stiftede megen Nytte. Jeg vil derfor dog gjøre en Indsigelse mod Udtrykket „Proformaværl“, forsaavidt det kunde rettes mod denne Forening. Hvad Sagen selv angaaer, samt de af en Landstingsmand stillede Endringsforslag — jeg gaaer ikke ind paa Sagen selv — skal jeg, næst at henholde mig til den høitærede Minister, naar Sagen kommer nærmere under Forhandling, yttre mig desangaaende, da jeg troer, at der endnu vil være adskilligt Mere at indvende imod Endringsforslagene.

Brasch: Med Hensyn til Afstemningen om Udvalg, finder jeg mig særlig opfordret til at fremkomme med nogle Bemærkninger i Anledning af den høitærede Ministers Ytringer om den Forening, af hvis Forhandlinger der var et Referat

Formanden: Jeg maa gjøre opmærksom paa, at der for Diebliffet kun er under Discussion, om et Udvalg skal nedsættes eller ikke. De Bemærkninger, den ærede Landstingsmand vilde gjøre, ere forbeholdte, til Sagen selv kommer under Forhandling, forudsat at de der høre hjemme.

Brasch: Mine Ytringer skulde tjene til at motivere min Afstemning om et Udvalgs Nedsættelse.

Formanden: Dersom de Ytringer, den ærede Landstingsmand vil gjøre, have en virkelig Indflydelse paa denne Afstemning, da er Ordet givet ham.

Brasch: De staae i den næsteste Forbindelse dermed. Jeg vil tillade mig at bemærke, at de nuværende Statuter ere under Nutidens Forhold saaledes, at de trænge særdeles til en Omordning, og at jeg derfor vilde ansee det ønskeligt, om der blev nedsat et Udvalg, der kunde tage visse Bestemmelser i Statuterne under Overveieelse. Jeg troer, at skal Ministeriets Forordning gjøres gjældende i det Omfang, hvori den er opstillet ligeoverfor Bestyrelserne, da vil deraf fremkomme store Banskelligheder, og naar den høitærede Minister navnlig har troet at kunne bringe Repræsentantskabet og Generalforsamlingen for Rjbstædernes Creditforening til at gaae ind paa dets Forordning i denne Sag ved at tilkjendegive, at Foreningen ellers muligt vilde blive berøvet de ved Lov af 20de Juni 1850 tilstaaede Begunstigelser, da maa jeg — der var tilstede paa Generalforsamlingen og med til at tage den omtalte Beslutning — erkjende, at en saadan Eventualitet vilde ikke være til stor Præjudice for Laantagerne, men sikkerlig for dem, der have Krav paa Foreningerne, og at der altsaa ikke deri